

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. Quotuplex sit matrimonium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

TRACTATUS IV.

D E

CONSENSV

Per verba de presenti.

I D E S T,

DE MATRIMONIO,
ut est Contractus.

CAPVT PRIMVM.

De Natura Matrimonii.

§. I. Quis proprie veniat nomine Matrimonii.

IN toto negotio Matrimonii, quatuor intercedunt, quæ ad rem nostram in præsentia faciunt. Primò, Contractus inter personas habiles, quo scilicet hæ consentiunt, atque adeo se obligant ad mutuam corporum traditionem, in ordine ad sobolem generandam. Secundò, Ratio Sacramenti, quæ ex Divina institutione adest in prædicto consensu, hunc enim Christus Dominus elevavit, ita ut significaret, & conferret gratiam Fidelibus: quæ quidem ratio Sacramenti, brevi tempore durans, eo scilicet, quo ejusmodi consensus exhibetur, causa dictæ gratiæ eo modo est, quo pluribus explicat Theologiam matrimonium non esse Sacramentum in facto esse, iudicio cum Castro pal. d. 2. p. 2. de spons. 3. & cum aliis probabilibus. Tertio, Interventit vinculum perpetuum, quod remanet post ejusmodi consensum, & Sacramentum. Quarto denique, interveniunt, seu consequuntur alie obligationes ex dicto consensu, scilicet servandi fidem coniugi: cohabitandi cum eodem, filios educandi, &c. hæc quidem duo postrema, scilicet vinculum, seu indissolubilitas, & dictæ obligationes, quæ subsequuntur; sunt effectus prædicti consensus, & prædicti Sacramenti.

2. Porro proprie loquendo, tum contractus ipse seu mutuus consensus vocatur matrimonium, tum vinculum prædictum. Hinc, quando Tridentinum sess. 24. Canone primo, dicit, matrimonium esse Sacramentum intelligitur de dicto consensu, quando autem Eugenius IV. in Decreto fidei dicit, consensum esse causam efficientem Matrimonii, & pari modo, quando Doctores dicunt, Matrimonium esse ex se indissolubile, esse perpetuum, esse effectum mutui consensus, intelligitur de vinculo: non est igitur à nobis querendum, sit cum superfluo labore quærit Perez de matrim. d. 3. sess. 1. quid proprie sit Matrimonium, consensu, an vinculum, nam utrumque proprie dici solet Matrimonium, iam vidimus.

2. Quis ergo à te scilicetetur, in quonam consistat matrimonium, ne sine distinctione respondeas, sed ita distingue Matrimonium, pro ut dicit consensus, est Viri & Femina habilium ad prolem generandam consensus mutuus, quo scilicet iidem invicem tradunt, acceptantque ius, & dominium corporum ad finem prædictæ prolis generandæ, quique ad rationem Sacramenti est à Christo Domino elevatus. Matrimonium verò ut dicit vinculum, rectè à Theologis cum Magist. in 4. dist. 7. &c. illud, de præsumpt. sic describitur, est Coniunctio maris, & femina inter legitimas personas individuum vite consuetudinem retinens: vel, ut habent Iurisperiti, l. 1. ff. de ritu Nupt. Coniunctio maris, & femina, consortium omnis vite, divini, & humani communicatio iuris. Explicat Matrimonii descriptio-

nem pluribus Pontius lib. 1. de matr. cap. 2. non d. 1. quorum aliqui rectè colligunt, hoc vinculum, seu coniunctionem seu obligationem esse denominationem tam ex prædicta mutua traditione corporum, quam omnia satis sit, innuisse breviter.

§. II. Quotuplex sit Matrimonium.

1. **T**riples est: Legitimum, Ratum, Consummatum. Legitimum (quod sic appellatur, sive, quod secundum leges fit, sive, quia legitime initur, sive, est ipse contractus naturalis, qui ceteris communis omni Matrimonio, tum in lege naturæ, tum gratiæ, tum, est prædictus contractus inter Fideles, qui rationem Sacramenti, ut §. præced. diximus, sive, quam habeatur copula maritalis. Consummatum est, quod ratum, sed postquam accessit prædicta copula, ita dictum, quia perficitur, seu consummatur, sicuti venditio rei traditione perficitur. Vide, quæ dicitur p. 4. c. 7.

2. Et quidem Ratum, etiam propriissime Matrimonium est, quia (etiam præciscendo ab actu coniugii in solo consensu, quo se coniuges obligant, per mutuam corporum traditionem utrinque acceptam, & consummatum Matrimonii habetur, quale fuisse matrimonium illius generis cum S. Ioseph optime, brevibus, explicat Castro pal. d. 2. p. 1. num. 3. & legi potest S. Thom. in 4. dist. 2. art. 1. quæst. 2. ad tertium. Sanch. lib. 2. de matr. d. 28. Avers. quæst. 3. de matr. Pont. lib. 1. cap. 19. Christoph. à Castro in lib. 2. de Virgine, alii que.

3. Differant autem permaximè, ut habet idem Castro pal. loc. cit. num. 4. prædicta Matrimonia in eo, quod legitimum, favore fidei, solvi potest, cum alter ad hunc convertitur, alio quamvis renuente. Ratum verò habet professore solemnem Religionis. Consummatum vero nunquam ut ex dicendis latius, & clarius habetur, & que hinc, & ex Cap. De bigami, atque ex Decretis ultimo Conc. Florent. aptè colligitur triplicem figuram in Matrimonio; Nam, quatenus est legitimum, quatenus significat coniunctionem Dei cum Anima Fidei, ut gratiam. Quatenus Sacramentum, præciscendo à copula, significat coniunctionem Christi cum ecclesia per Baptismum. Quatenus Sacramentum consummatum, denotat coniunctionem Hypotheticam Verbi Divini cum natura humana, quæ coniunctio insolubilis est, perinde, ac matrimonium consummatum.

4. Nos autem in hac secunda parte agemus de Matrimonio legitimo quatenus scilicet dicitur merum consensum naturalem; nam postea de Matrimonio, ut legitimum est, sua erit distincta tractatio.

CAPVT II.

De consensu requisito ad Matrimonium.

§. I. Qualis Consensus?

1. **I**mis est certum, proprium consensum requirere ad matrimonium, quia tradi suum alteri non potest sine consensu tradentis, multo magis proprium corpus, idque indissolubilitate.

2. Id, quod adeo verum est, ut neque Principes sæculares, neque Ecclesiastici possint dare ius contrahendi ad prolem suscipiendam, sine proprio verborum consensu, tradant communiter Doctores apud Sanch. lib. 2. de matr. disp. 26. & Gasp. Hurtad. disp. 3. de matr. diff. 6. n. 15.

3. Deum autem, qui est omnium corporum Dominus, posse dare viro potestatem in corpus mulieris, & contra, sine ipsorum consensu, docet Sanch. d. 2. diff. 1. & 7. contra tam.